

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1100/2007**z dnia 18 września 2007 r.****ustanawiające środki służące odbudowie zasobów węgorza europejskiego**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 19 lipca 2004 r. Rada przyjęła konkluzje na temat komunikatu Komisji z dnia 1 października 2003 r. skierowanego do Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie opracowania wspólnotowego planu działania w gospodarowaniu zasobami węgorza europejskiego; w konkluzjach tych zwróciła się do Komisji o przedstawienie wniosków legislacyjnych w zakresie długofalowej gospodarki zasobami węgorza w Europie.
- (2) W dniu 15 listopada 2005 r. Parlament Europejski przyjął rezolucję, w której zaapelował do Komisji o bezzwłoczne przedstawienie wniosku w sprawie rozporządzenia służącego odbudowie zasobów węgorza europejskiego.
- (3) W swojej najnowszej opinii naukowej na temat węgorza europejskiego Międzynarodowa Rada Badań Morza stwierdza, że jego zasoby spadły poniżej poziomu bezpieczeństwa biologicznego i obecne łowiska utraciły zdolność do samoodnawiania się. Międzynarodowa Rada Badań Morza zaleca pilne opracowanie planu odtworzenia całego zasobu węgorza europejskiego oraz jak największe ograniczenie eksploatacji i innych działań człowieka mających wpływ na ten sektor rybactwa i na zasób węgorza europejskiego.
- (4) We Wspólnocie istnieją zróżnicowane uwarunkowania i potrzeby wymagające odrębnych rozwiązań. Ich zróżnicowanie należy uwzględnić w planowaniu i wdrażaniu środków zapewniających ochronę i zrównoważoną eksploatację populacji węgorza europejskiego. Decyzje powinny być podejmowane możliwie blisko miejsc połowów węgorza. Pierwszeństwo powinny mieć dzia-

łania państw członkowskich polegające na opracowaniu planów gospodarowania zasobami węgorza, które to plany będą dostosowane do warunków regionalnych i lokalnych.

- (5) Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory ⁽²⁾ oraz dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej ⁽³⁾ mają, między innymi, służyć ochronie, zachowaniu i poprawie stanu środowiska wodnego, w którym węgorce spędzają część swojego życia; konieczne jest zapewnienie koordynacji i spójności środków stosowanych na mocy niniejszego rozporządzenia i na mocy wyżej wymienionych dyrektyw. W szczególności plany gospodarowania zasobami węgorza powinny objąć dorzecza zdefiniowane zgodnie z dyrektywą 2000/60/WE.
- (6) Powodzenie środków służących odbudowie zasobów węgorza europejskiego zależy od ścisłej współpracy i spójnego działania na poziomie Wspólnoty, państw członkowskich i na poziomie lokalnym i regionalnym oraz od tego, czy informuje się zainteresowane sektory publiczne, zasięga ich opinii i je angażuje. W tym celu w skutecznej realizacji planów gospodarowania zasobami węgorza może pomóc wsparcie z Europejskiego Funduszu Rybackiego.
- (7) Jeżeli na terytorium krajowym państwa członkowskiego nie można wskazać dorzeczy, które można byłoby zdefiniować jako miejsca naturalnego występowania węgorza europejskiego, dane państwo członkowskie powinno móc zostać zwolnione z obowiązku przygotowania planu gospodarowania zasobami węgorza europejskiego.
- (8) W celu zapewnienia skuteczności i sprawiedliwości środków służących odtworzeniu zasobów węgorza niezbędne jest wskazanie przez państwa członkowskie, jakie środki zamierzają zastosować i na jakich obszarach, szerokie rozpowszechnienie tych informacji oraz dokonanie oceny skuteczności tych środków.
- (9) Plany gospodarowania zasobami węgorza powinna zatwierdzić Komisja na podstawie oceny techniczno-naukowej przygotowanej przez Komitet Naukowy, Techniczny oraz Gospodarczy ds. Rybołówstwa (STEFEC).

⁽¹⁾ Opinia z dnia 16 maja 2006 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. L 206 z 22.7.1992, str. 7. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/105/WE (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 368).

⁽³⁾ Dz.U. L 327 z 22.12.2000, str. 1. Dyrektywa zmieniona decyzją nr 2455/2001/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 331 z 15.12.2001, str. 1).

- (10) W dorzeczu, w którym działalność rybacka i inne działania człowieka wpływające na węgorza mogą mieć skutki transgraniczne, należy skoordynować wszystkie programy i środki stosowane na jego obszarze. Nie wolno ich jednak koordynować kosztem szybkiego wdrożenia krajowych elementów planów gospodarowania zasobami węgorza. W dorzeczach leżących częściowo poza granicami Wspólnoty Wsparcia powinna dążyć do odpowiedniej koordynacji działań z danymi państwami trzecimi.
- (11) W ramach transgranicznej koordynacji – zarówno wewnątrz Wspólnoty, jak i poza nią – szczególną uwagę należy zwrócić na Morze Bałtyckie i europejskie wody przybrzeżne nieobjęte dyrektywą 2000/60/WE. Potrzeba takiej koordynacji nie powinna jednak powstrzymać państw członkowskich od podejmowania pilnych działań.
- (12) Specjalne środki, dzięki którym do wód europejskich uwalnianie się będzie więcej węgorzy o długości poniżej 12 cm, a do zarybiania przekazywać się będzie węgorze o długości poniżej 20 cm, należy zatem wdrożyć w ramach planu gospodarowania zasobami węgorza.
- (13) Do dnia 31 lipca 2013 r. liczba węgorzy o długości poniżej 12 cm przeznaczanych na zarybianie powinna osiągnąć 60 % ich rocznego odłowu. Corocznie należy śledzić rozwój rynkowych cen węgorzy o długości poniżej 12 cm. Jeżeli średnie rynkowe ceny węgorzy o długości poniżej 12 cm wykorzystywanych do zarybiania dorzeczy określonych przez państwa członkowskie znacznie spadną w porównaniu z cenami węgorzy o długości poniżej 12 cm wykorzystywanych do innych celów, Komisja powinna być upoważniona do podjęcia odpowiednich środków, mogących obejmować tymczasowe zmniejszenie ilości węgorzy o długości poniżej 12 cm, którą należy przeznaczać na zarybianie.
- (14) Połowy węgorzy w wodach Wspólnoty otwierających się ku otwartemu morzu od granic dorzeczy, które państwa członkowskie określiły jako miejsca naturalnego występowania węgorza, należy zmniejszać stopniowo przez redukcję nakładu połowowego lub połowów o co najmniej 50 % w stosunku do średnich nakładów połowowych lub połowów z lat 2004–2006.
- (15) Na podstawie informacji, które będą przekazywane przez państwa członkowskie, Komisja powinna przedstawić sprawozdanie na temat efektów, które przyniosło wdrożenie planów gospodarowania zasobami węgorza, i w razie konieczności zaproponować stosowne środki, które z dużym prawdopodobieństwem zapewnią odtworzenie zasobów węgorza europejskiego.
- (16) Państwa członkowskie powinny stworzyć system kontrolno-monitorujący, dostosowany do warunków i ram prawnych mających już zastosowanie do sektora

rybactwa śródlądowego zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiającym system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa⁽¹⁾. W związku z tym państwa członkowskie powinny przygotować określone informacje i dane szacunkowe o działalności połowowej prowadzonej w celach zarobkowych oraz o działalności wędkarskiej w celu ułatwienia, w razie konieczności, sporządzania sprawozdań oraz przeprowadzania oceny planów gospodarowania zasobami węgorza, środków kontroli i środków wykonawczych. Ponadto państwa członkowskie powinny podjąć środki w celu zapewnienia kontroli i wykonania w odniesieniu do przywozu i wywozu węgorzy,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy służące ochronie i zrównoważonej eksploatacji zasobów węgorza europejskiego *Anguilla anguilla* w wodach Wspólnoty, w należących do państw członkowskich lagunach, ujściach rzek, rzekach i powierzchniowych wodach śródlądowych, które uchodzą do morza w obszarach ICES III, IV, VI, VII, VIII, IX lub uchodzą do Morza Śródziemnego.

2. W odniesieniu do Morza Czarnego i systemów rzecznych z nim połączonych Komisja podejmie do dnia 31 grudnia 2007 r., zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 30 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa⁽²⁾, po konsultacji z Komitetem Naukowym, Technicznym oraz Gospodarczym ds. Rybołówstwa, decyzję stwierdzającą, czy są to wody, w których węgorz europejski występuje naturalnie zgodnie z art. 3 niniejszego rozporządzenia.

3. Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu przyjmuje się i wykonuje bez uszczerbku dla odpowiednich przepisów dyrektyw 92/43/EWG i 2000/60/WE.

Artykuł 2

Opracowanie planów gospodarowania zasobami węgorza

1. Państwa członkowskie stwierdzają, w których dorzeczach na ich terytorium krajowym węgorz europejski występuje naturalnie (zwanymi dalej „dorzeczami, w których występuje węgorz”), i określają te dorzeczca; mogą do nich zostać także zaliczone wody morskie. Jeżeli państwo członkowskie przedstawi odpowiednie uzasadnienie, może ono uznać całe swoje terytorium lub istniejącą regionalną jednostkę administracyjną za jedno dorzecze, w którym występuje węgorz.

⁽¹⁾ Dz.U. L 261 z 20.10.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1967/2006 (Dz.U. L 409 z 30.12.2006, str. 11; sprostowanie w Dz.U. L 36 z 8.2.2007, str. 6).

⁽²⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, str. 59.

2. Określając dorzecza, w których występuje węgorz, państwa członkowskie w jak największym stopniu uwzględniają uzgodnienia administracyjne, o których mowa w art. 3 dyrektywy 2000/60/WE.

3. Dla każdego dorzecza, w którym występuje węgorz, określonego zgodnie z ust. 1 państwa członkowskie opracowują plan gospodarowania zasobami węgorza.

4. Celem każdego planu gospodarowania zasobami węgorza jest zmniejszenie śmiertelności wywoływanej działalnością człowieka, tak aby zapewnić wysokie prawdopodobieństwo spłynięcia do morza co najmniej 40 % takiego stada węgorza srebrzystego, jakie według najbardziej realnych szacunków spływałoby do morza, gdyby nie podlegało wpływowi działalności człowieka. Plan gospodarowania zasobami węgorza przygotowuje się z myślą o osiągnięciu tego celu w dłuższej perspektywie.

5. Docelowy współczynnik spływania węgorzy wylicza się, uwzględniając dane dostępne dla każdego dorzecza, w którym występuje węgorz, przy zastosowaniu jednego lub kilku z następujących trzech sposobów:

a) na podstawie danych zebranych w najodpowiedniejszym okresie przed rokiem 1980, pod warunkiem że są one dostępne w wystarczającej ilości i są odpowiedniej jakości;

b) na podstawie oceny potencjalnych możliwości wzrostu węgorzy w naturalnych miejscach ich występowania, jeżeli nie oddziałują czynniki śmiertelności związane z działalnością człowieka;

c) przez odniesienie do warunków ekologicznych i hydrograficznych w podobnych systemach rzecznych.

6. W każdym planie gospodarowania zasobami węgorza opisuje się i analizuje bieżący stan populacji węgorzy w danym dorzeczu, w którym występuje węgorz, oraz odnosi go do docelowego współczynnika spływania węgorzy określonego w ust. 4.

7. W każdym planie gospodarowania zasobami węgorza przedstawia się również środki służące realizacji, monitorowaniu i weryfikacji celu określonego w ust. 4. Państwa członkowskie mogą określać te środki zależnie od warunków lokalnych i regionalnych.

8. Plan gospodarowania zasobami węgorza może obejmować między innymi następujące środki:

— redukcję działalności połowowej prowadzonej w celach zarobkowych,

— ograniczenie wędkarstwa,

— środki polegające na zarybianiu,

— środki strukturalne służące udroźnieniu rzek i poprawie jakości siedlisk rzecznych oraz inne działania na rzecz środowiska naturalnego,

— przenoszenie węgorzy srebrzystych z wód śródlądowych do wód, z których będą mogły swobodnie powrócić do Morza Sargassowego,

— zwalczanie drapieżników,

— okresowe wyłączanie turbin w elektrowniach wodnych,

— środki związane z akwakulturą.

9. Każdy plan gospodarowania zasobami węgorza zawiera harmonogram, według którego docelowy współczynnik spływania węgorzy określony w ust. 4 będzie osiąganym w sposób stopniowy i zależny od oczekiwanej skali rekrutacji; obejmuje on środki, które będą stosowane od pierwszego roku realizacji planu gospodarowania zasobami węgorza.

10. W ramach planu gospodarowania zasobami węgorza każde państwo członkowskie jak najszybciej wdraża odpowiednie środki w celu ograniczenia śmiertelności węgorzy spowodowanej czynnikami spoza dziedziny rybołówstwa, w tym turbinami elektrowni wodnych, pompami czy drapieżnikami, chyba że nie jest to konieczne do osiągnięcia celu planu.

11. Każdy plan gospodarowania zasobami węgorza zawiera opis środków kontroli i środków wykonawczych, które będą stosowane na wodach innych niż wody Wspólnoty zgodnie z art. 10.

12. Plan gospodarowania zasobami węgorza stanowi plan zarządzania przyjęty na szczeblu krajowym w ramach wspólnotowych środków na rzecz ochrony, o którym mowa w art. 24 ust. 1 pkt v) rozporządzenia Rady (WE) nr 1198/2006 z dnia 27 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rybackiego⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 223 z 15.8.2006, str. 1.

Artykuł 3

Zwolnienie z obowiązku przygotowania planu gospodarowania zasobami węgorza

1. Państwo członkowskie może zostać zwolnione z obowiązku przygotowania planu gospodarowania zasobami węgorza, jeżeli przedstawi odpowiednie uzasadnienie wskazujące, że w dorzeczach rzek lub w wodach morskich znajdujących się na jego terytorium węgorz europejski nie występuje naturalnie.

2. Najpóźniej do dnia 1 stycznia 2008 r. państwa członkowskie przekazują Komisji wniosek o zwolnienie przygotowany zgodnie z ust. 1.

3. Na podstawie oceny naukowo-technicznej sporządzonej przez Komitet Naukowy, Techniczny oraz Gospodarczy ds. Rybołówstwa lub inne stosowne gremia naukowe, Komisja zatwierdza wniosek o zwolnienie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 30 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002.

4. W przypadku zatwierdzenia przez Komisję wniosku o zwolnienie, art. 4 nie ma zastosowania do danego państwa członkowskiego.

Artykuł 4

Przekazywanie planów gospodarowania zasobami węgorza

1. Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2008 r. państwa członkowskie przekazują Komisji plany gospodarowania zasobami węgorza przygotowane zgodnie z art. 2.

2. Państwo członkowskie, które do dnia 31 grudnia 2008 r. nie przedstawi Komisji do zatwierdzenia planu gospodarowania zasobami węgorza, redukuje nakład połowowy co najmniej o 50 % w stosunku do średniego nakładu z lat 2004–2006 albo redukuje go tak, by połowy węgorza zmniejszyły się co najmniej o 50 % w stosunku do średnich połowów z lat 2004–2006, i w tym celu skracza okres połowów węgorza albo stosuje inne środki. Redukcji nakładu połowowego dokonuje się od dnia 1 stycznia 2009 r.

3. Redukcję połowów, o której mowa w ust. 2, można w całości lub w części zastąpić natychmiastowymi środkami dotyczącymi wpływu innych czynników śmiertelności związanych z działalnością człowieka, które pozwolą na migrację takiej liczby węgorzy srebrzystych, która odpowiada liczbie węgorzy, które spływałyby do morza na tarło dzięki redukcji połowów.

Artykuł 5

Zatwierdzenie planów gospodarowania zasobami węgorza oraz ich wdrożenie

1. Na podstawie oceny naukowo-technicznej sporządzonej przez Komitet Naukowy, Techniczny oraz Gospodarczy ds.

Rybołówstwa lub inne stosowne gremia naukowe, Komisja zatwierdza plany gospodarowania zasobami węgorza zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 30 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002.

2. Państwa członkowskie wdrażają plany gospodarowania zasobami węgorza, zatwierdzone przez Komisję zgodnie z ust. 1, od dnia 1 lipca 2009 r. lub jak najwcześniej przed tą datą.

3. Od dnia 1 lipca 2009 r. lub od dnia wdrożenia planu gospodarowania zasobami węgorza, jeżeli nastąpiło to wcześniej, wolno poławiać węgorza *Anguilla anguilla* przez cały rok, pod warunkiem że sektor związany z tymi połowami spełnia warunki i ograniczenia określone w planie gospodarowania zasobami węgorza zatwierdzonym przez Komisję zgodnie z ust. 1.

4. Jeżeli do dnia 31 grudnia 2008 r. państwo członkowskie przedstawi Komisji do zatwierdzenia plan gospodarowania zasobami węgorza, który nie może zostać zatwierdzony przez Komisję zgodnie z ust. 1, państwo to redukuje nakład połowowy co najmniej o 50 % w stosunku do średniego nakładu z lat 2004–2006 albo redukuje go tak, by połowy węgorza zmniejszyły się co najmniej o 50 % w stosunku do średnich połowów z lat 2004–2006, i w tym celu skracza okres połowów węgorza albo stosuje inne środki. Redukcji nakładu połowowego dokonuje się w terminie trzech miesięcy od dnia podjęcia decyzji o niezatwierdzeniu planu.

5. Redukcję połowów, o której mowa w ust. 4, można w całości lub w części zastąpić natychmiastowymi środkami dotyczącymi wpływu innych czynników śmiertelności związanych z działalnością człowieka, które pozwolą na migrację takiej liczby węgorzy srebrzystych, która odpowiada liczbie węgorzy, które spływałyby do morza na tarło dzięki redukcji połowów.

6. W przypadku gdy Komisja nie może zatwierdzić planu gospodarowania zasobami węgorza, państwo członkowskie może przedłożyć poprawiony plan w terminie 3 miesięcy od dnia podjęcia decyzji o niezatwierdzeniu planu.

Poprawiony plan gospodarowania zasobami węgorza jest zatwierdzany zgodnie z procedurą określoną w ust. 1. Redukcji połowów określonej w ust. 4 nie stosuje się, jeżeli poprawiony plan został zatwierdzony przez Komisję.

Artykuł 6

Transgraniczne plany gospodarowania zasobami węgorza

1. Dla dorzeczy, w których występuje węgorz, które leżą na terytorium co najmniej dwóch państw członkowskich, państwa te wspólnie opracowują plan gospodarowania zasobami węgorza.

Jeżeli zachodzi obawa, że koordynacja spowoduje opóźnienie uniemożliwiające terminowe przedstawienie planu gospodarowania zasobami węgorza, państwa członkowskie mogą składać plany gospodarowania zasobami węgorza dla ich części dorzecza.

2. W przypadku gdy dorzecze, w którym występuje węgorz, częściowo znajduje się poza terytorium Wspólnoty, dane państwa członkowskie dążą do opracowania planu gospodarowania zasobami węgorza w koordynacji z danymi państwami trzecimi, przy czym nie zostają naruszone kompetencje żadnych właściwych regionalnych organizacji rybackich. Jeżeli dane państwa trzecie nie współuczestniczą w opracowywaniu planu gospodarowania zasobami węgorza, dane państwa członkowskie mogą przedstawić plany gospodarowania zasobami węgorza dla tej części dorzecza, która znajduje się na ich terytorium, z myślą o osiągnięciu docelowego współczynnika spływania węgorzy określonego w art. 2 ust. 4.

3. Artykuł 2, 4 i 5 stosuje się *mutatis mutandis* do planów transgranicznych, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 7

Środki służące zarybianiu

1. Jeżeli państwo członkowskie zezwoli na odławianie węgorzy o długości poniżej 12 cm – w ramach planów gospodarowania zasobami węgorza opracowanych zgodnie z art. 2 albo w ramach redukcji nakładu połowowego zgodnie z art. 4 ust. 2 lub art. 5 ust. 4 – to co najmniej 60 % węgorzy o długości poniżej 12 cm odławianych corocznie w tym państwie członkowskim przeznaczają ono na sprzedaż do wykorzystania w celu zarybiania dorzeczy, które zostały określone przez państwa członkowskie zgodnie z art. 2 ust. 1, w celu zwiększenia wskaźnika spływania węgorzy srebrzystych.

2. Ilość ryb przeznaczanych na zarybianie, wynosząca 60 %, zostanie określona w planie gospodarowania zasobami węgorza opracowanym zgodnie z art. 2. Poziom ten osiąga się stopniowo, poczynając co najmniej od 35 % w pierwszym roku realizacji planu gospodarowania zasobami węgorza, a następnie zwiększając go w tempie co najmniej 5 % rocznie. Poziom 60 % osiąga się do dnia 31 lipca 2013 r.

3. W celu zapewnienia wykorzystania w programie zarybieniowym odnośnych, określonych procentowo w ust. 2, ilości odłowionych węgorzy o długości poniżej 12 cm, państwa członkowskie muszą stworzyć odpowiedni system sprawozdawczy.

4. Przekazywanie węgorzy do celów zarybieniowych ujmuje się w planie gospodarowania zasobami węgorza, określonym w art. 2. W planie tym określa się, ile węgorzy o długości

poniżej 20 cm potrzeba do celów zarybieniowych, by zwiększyć współczynnik spływania węgorzy srebrzystych.

5. Komisja składa Radzie coroczne sprawozdanie na temat rozwoju rynkowych cen węgorzy o długości poniżej 12 cm. W tym celu dane państwa członkowskie ustanawiają odpowiedni system monitorowania cen i co roku składają Komisji sprawozdanie o nich.

6. W przypadku znacznego spadku średnich rynkowych cen węgorzy wykorzystywanych do celów zarybieniowych, w porównaniu z cenami węgorzy wykorzystywanych do innych celów, dane państwa członkowskie informują o tym Komisję. W reakcji na tę sytuację Komisja podejmuje odpowiednie środki zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 30 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002; środki te mogą obejmować tymczasowe obniżenie wartości procentowych, o których mowa w ust. 2.

7. Najpóźniej do dnia 1 lipca 2011 r. Komisja składa Radzie sprawozdanie i ocenia środki służące zarybianiu, uwzględniając rozwój cen rynkowych. W świetle tej oceny i na wniosek Komisji Rada decyduje większością kwalifikowaną o odpowiednich środkach w celu zrównoważenia środków służących zarybianiu, w miarę jak osiągane są wartości procentowe, o których mowa w ust. 2.

8. Zarybianie jest traktowane jako środek służący ochronie do celów art. 38 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1198/2006, pod warunkiem że:

— jest przewidziane w planie gospodarowania zasobami węgorza sporządzonym zgodnie z art. 2,

— dotyczy węgorzy o długości poniżej 20 cm, oraz

— przyczynia się do osiągnięcia docelowego 40 % współczynnika spływania węgorzy, o którym mowa w art. 2 ust. 4.

Artykuł 8

Środki dotyczące wód Wspólnoty

1. W przypadku gdy państwo członkowskie prowadzi połowy węgorza na wodach Wspólnoty, państwo to redukuje nakład połowowy co najmniej o 50 % w stosunku do średniego nakładu z lat 2004–2006 albo redukuje go tak, by połowy węgorza zmniejszyły się co najmniej o 50 % w stosunku do średnich połowów z lat 2004–2006. Redukcję tę należy osiągać stopniowo, początkowo w tempie 15 % rocznie w pierwszych dwóch latach w pięcioletnim okresie od dnia 1 lipca 2009 r.

2. Do celów ust. 1 wodami Wspólnoty są wody otwierające się ku otwartemu morzu od granic dorzeczy, w których węgorz występuje naturalnie i które zostały określone przez państwa członkowskie zgodnie z art. 2 ust. 1.

Artykuł 9

Sprawozdania i ocena

1. Każde państwo członkowskie składa Komisji sprawozdanie początkowo co trzy lata, przy czym pierwsze sprawozdanie należy przedstawić do dnia 30 czerwca 2012 r. Po pierwszych trzech sprawozdaniach za okres trzech lat częstotliwość ich składania zmniejsza się do jednego sprawozdania co sześć lat. W sprawozdaniach przedstawia się w zarysie system monitorowania, skuteczność działań i ich efekty, a w szczególności zawiera się możliwie najbardziej dokładne osiągalne dane szacunkowe pokazujące:

- a) jaka w danym państwie członkowskim część stada węgorzy srebrzystych powraca do morza na tarło lub jaka część stada węgorzy srebrzystych opuszcza terytorium tego państwa członkowskiego w swojej wędrówce do morza na tarło – w stosunku do docelowego współczynnika ich spływania określonego w art. 2 ust. 4;
- b) jaki nakład jest związany z połowami węgorza każdego roku i o ile zmniejszono ten nakład zgodnie z art. 4 ust. 2 i art. 5 ust. 4;
- c) jakie jest natężenie czynników spoza dziedziny rybołówstwa powodujących śmiertelność węgorzy i o ile ograniczono wpływ tych czynników zgodnie z art. 2 ust. 10;
- d) ile węgorzy o długości poniżej 12 cm jest odławianych oraz jaka ich część jest wykorzystywana do jakich celów.

2. Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2013 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze statystyczną i naukową oceną efektów osiągniętych dzięki wdrożeniu planów gospodarowania zasobami węgorza wraz z opinią Komitetu Naukowego, Technicznego oraz Gospodarczego ds. Rybołówstwa.

3. W świetle sprawozdania, o którym mowa w ust. 2, Komisja proponuje odpowiednie środki, które z dużym prawdopodobieństwem zapewnią odtworzenie zasobów węgorza europejskiego, a Rada decyduje większością kwalifikowaną o alternatywnych środkach dla osiągnięcia docelowego współczynnika spływania węgorzy określonego w art. 2 ust. 4 lub redukcji nakładu połowowego zgodnie z art. 4 ust. 2 i art. 5 ust. 4.

Artykuł 10

Kontrola i wykonanie na wodach innych niż wody Wspólnoty

1. Państwa członkowskie tworzą system kontroli i monitorowania połowów, dostosowany do warunków i ram prawnych mających już zastosowanie do ich sektora rybactwa śródlądowego, zgodny z właściwymi przepisami ustanowionymi w rozporządzeniu (EWG) nr 2847/93.

2. System kontroli i monitorowania połowów obejmuje szczegółowy opis wszystkich systemów przyznawania praw do prowadzenia połowów w dorzeczach, w których węgorz występuje naturalnie i które zostały określone przez państwa członkowskie zgodnie z art. 2 ust. 1, w tym praw do prowadzenia połowów w wodach stanowiących własność prywatną.

Artykuł 11

Informacja o działalności połowowej

1. Do dnia 1 stycznia 2009 r. każde państwo członkowskie przygotowuje następujące informacje o działalności połowowej prowadzonej w celach zarobkowych:

- wykaz obejmujący wszystkie statki rybackie pod jego banderą upoważnione do poławiania węgorzy w wodach Wspólnoty zgodnie z art. 8, bez względu na całkowitą długość statku,
- wykaz obejmujący: wszystkie jednostki pływające służące do połowu ryb w wodach powierzchniowych, wszystkie podmioty prowadzące działalność zarobkową i wszystkie osoby fizyczne, które to jednostki, podmioty i osoby fizyczne uprawnione są do poławiania węgorzy w dorzeczech stanowiących naturalne siedlisko tych ryb i określonych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 2 ust. 1;
- wykaz obejmujący wszystkie giełdy towarowe lub inne podmioty lub osoby, które państwa członkowskie upoważniły do organizowania pierwotnej sprzedaży węgorza.

2. Państwa członkowskie regularnie oceniają w przybliżeniu liczbę wędkarzy i odławiane przez nich ilości węgorza.

3. Na wniosek Komisji państwa członkowskie przekazują jej informacje, o których mowa w ust. 1 i 2.

Artykuł 12

Kontrola i wykonanie w odniesieniu do przywozu i wywozu węgorza

Najpóźniej do dnia 1 lipca 2009 r. państwa członkowskie:

- podejmą środki konieczne do określenia pochodzenia i zapewnienia możliwości odtworzenia drogi wszystkich żywych węgorzy przywożonych na ich terytorium lub z niego wywożonych,
- ustalają, czy węgorze odłowione na obszarze Wspólnoty i wywożone z ich terytorium były złowione zgodnie ze wspólnotowymi środkami służącymi ochronie,
- podejmą środki w celu ustalenia, czy węgorze odłowione w wodach jakiegokolwiek właściwej regionalnej organizacji rybackiej i przywiezione na ich terytorium były złowione zgodnie z przepisami zatwierdzonymi przez tę organizację.

*Artykuł 13***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 września 2007 r.

W imieniu Rady

R. PEREIRA

Przewodniczący
